

IGUMENIA MAKRINAN (1921–1995) OPETUKSIA

Nunna Kristoduli

Kesäkuun 4. päivänä 1995 siirtyi ajasta ikuisuuteen Jumalanäidin “Hodigitrian” luostarin igumenia Makrina, tuhansien ihmisten hengellinen lohduttaja ja ohjaaja. Hän oli syntynyt 1921 Vähän-Aasian Smyrnassa (nykyinen Izmir) ja pakeni sieltä pikkulapsena Kreikan ja Turkin välisen sodan jaloista vanhempiensa kanssa Kreikkaan, Voloksen kaupunkiin. Noin kymmenvuotiaana hän menetti molemmat vanhempansa, jotka ennen kuolemaansa olivat siunanneet hänet luostarielämään, kunhan hän kasvaisi isommaksi. Elämänsä viimeiset 35 vuotta hän toimi Voloksen Portarian alueella sijaitsevan Jumalanäidin luostarin, hesykast-ionin, igumeniana. Tämä luostari on Athoksen Filotheoksen luostarin sivuluostari ja sen hengellisenä ohjaajana toimii tunnettu athosvuorelainen isä Efraim, joka on perustanut luostareita myös Yhdysvaltoihin ja Kanadaan.

Igumenia Makrina oli nuoresta pitäen hengellisessä yhteydessä hurskaan erakon Joosef Hesykastin (k. 1959) veljestöön Athoksella. Hänen olemuksestaan huokui valoisuus ja rauha, ja hänen luja uskonsa vahvisti monia. Ohessa julkaisemme joitakin äiti Makrinan lyhyitä ja ytimekkäitä, kokemuksesta kumpuavia hengellisiä ohjeita.

* Rukous on maanpäällinen paratiisi, joka lohduttaa ja kirkastaa sielun. Rukoukseen sisältyy paljon iloa, kauneutta ja riemua.

* Kun ihminen edistyy rukouksessa, hän tuntee sisimmässään uuden maailman, toisenlaisen elämän, kokee sisäisiä tiloja, joita ei voi edes kuvitella...

* Joka pysyy jatkuvasti rukouksessa, näkee sielussaan valon, säteilevän leimahduksen, jotakin suurenmoista. Kyyneleet – suloiset ja makeat – vuotavat runsaina hänen silmistään, ja hän tuntee yltäkylläisyyden, jota hänen mielensä ei voi tajuta.

* Kun tavoittelemme innokkaasti Jeesuksen rukousta, se varjelee meitä, ja Jumalan armo laskeutuu sydänjuuriimme kuin kaste, joka virvoittaa nurmen ja tekee sydämen eläväksi. Jeesuksen rukousta meidän tulee lausua eloisesti, uskoen, täynnä rakkautta Jumalaan – ei veltosti ja tavan vuoksi.

* Kun harjoitamme vaitioloa ja Jeesuksen rukousta, Jumalan armo hymyilee sielussamme.

* Jeesuksen rukous varjelee monelta pahalta. Kun joku ei rukoile, hän syyttää aina toisia, mutta kun rukous alkaa toimia ihmisen sisimmässä, näyttävät kaikki muut hänestä pyhittyneiltä ja hän itse syntiseltä... Hänet täyttää suuri myötätunto kaikkia ihmisiä kohtaan, ja hänestä tulee lempeä kuin karitsa.

* Tarkatkaamme ajatuksiamme, kieltämme, kuuloamme ja muita aistejamme. Jos emme tarkkaa niitä, alamme syyttää toisia. Kun Jumalan armo tulee, seuraa sen mukana katumus, kyyneleet, nöyryys. Silloin näemme oman sielumme pölyt ja mikrobit. Pelastuksen asia pitää ottaa vakavasti – ei pintapuolisesti.

* Jumalan armon karkottavat tuomitseminen, viha, ylpeys ja likaiset ajatukset. Kun varomme näitä kaikkia, armo pysyy sielussamme.

- * Kun arvostelemme ja tuomitsemme, vahdimme yhtä ja tarkkaamme toista, emme edisty.
- * Ruokapaasto ei hyödytä, jos samanaikaisesti tuomitsemme, sipisemme ja supisemme, puhumme turhia, vaellamme sinne tänne. “Rukous, vaitiolo, työ.”
- * Turhanpuhuminen rappeuttaa sielun, eikä ihminen pysty parantamaan elämäänsä... Ensimmäinen asia, jota vastaan teidän pitää taistella, on tuomitseminen. Kritisoimme jatkuvasti toisia ihmisiä, ja koko tämä lika painaa omaatuntoamme. Meidän ei pidä arvostella eikä tuomita ketään. Aina tulee tarkata vain itseään ja pyrkiä toteuttamaan Jumalan tahto.
- * Mitä ikävää meille tapahtuneekin, syynä ovat välinpitämättömyytemme ja kielelme.
- * Tyytymätön nurina ja turhat keskustelut katkaisevat yhteytemme Jumalaan ja seurauksena on hämmennys ja rauhattomuus.
- * Tulee kaikin voimin karttaa turhanpuhumista, sillä se on kuin tulipalo, joka tuhoaa kokonaisia metsiä. Turhanpuhuminen karkottaa kauas sielustamme ja sydämestämme kaiken hyvän ja meistä jää jäljelle vain ruosteinen peltikanisteri.
- * Kun pakotamme itseämme hyvään ja kiellämme itsemme, Jumalan armo valaisee meidät.
- * Ylpeyden, itserakkauden ja omahyväisyyden demoni taistelee nykyisin kaikkia ihmisiä vastaan. Jollemme karkota näitä kaikkia, emme pääse näkemään Jumalaa sisimmässämme.
- * Kun nunna vyöttäytyy kuuliaisuuteen, nöyryyteen ja rukoukseen, hänen elämänsä on paratiisillista. Hän ei pelkää edes paholaista eikä mitään muutakaan, tuntee ainoastaan hengellistä iloa. – – Hän on peloton, koska hänellä on Jumala sisimmässään. Mutta kun hänellä ei ole kuuliaisuutta, hän tuottaa murhetta niin itselleen kuin lähimmäisilleenkin.
- * Luostarielämässä on taivaallista suuruutta. “Haluan” ja “miksi” eivät saa kuulua nunnan sanavarastoon, sillä ne ovat mitä tuhoisin tuli sielulle.
- * Luostarielämän koko perusta on kärsivällisyys. Uskon ja kärsivällisyyden avulla voimme kestää kaiken. Ilman kärsivällisyyttä ei mikään suju.
- * Mikä suuruus sisältyykään saamaasi skeemaan, kun osoitat kärsivällisyyttä kiusauksissa ja koettelemuksissa!
- * Kun tarkkaamme jatkuvasti vain itseämme, emmekä koskaan puolustele sitä, silloin Jumalan armo tulee meihin. Ajattelemme: “Murehdutin Jumalaa, murehdutin lähimmäistäni”, ja sielumme muuttuu herkäksi ja pehmeäksi kuin pumpuli.
- * Meidän on pidettävä mielemme taivaassa, tehtävä sydämestämme Jumalan valtaistuin ja suustamme kirkko. Näiden kolmen lisäksi tarvitsemme myös nöyryyttä ja rakkautta, järkevyyttä, hartautta ja itsekieltäymystä.
- * Kristuksella on niin paljon rakkautta ja armahtavaisuutta, ettemme voi sitä edes tajuta. Isät pystyivät kestämään kaiken, mutta kun he saivat tuntea Jumalan armahtavaisuutta, he sulivat kuin tuohukset. Jumalan laupeus on kuin aava, rannaton ulappa...